

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 17 เทศกาลธรรมดา ปี C

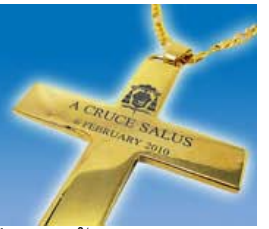
(วันที่ 28 กรกฎาคม ค.ศ. 2013)

พี่น้องที่รัก โปรดดิแล้วรับปีชาวยิวจะสอนศิษย์ของตนให้รู้จักอิสรภาพนาแบบง่าย ๆ ซึ่งเขาสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่บรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าขอร้องพระองค์ให้ทำแบบเดียวกันโดยอ้างการกระทำของนักบุญยอห์นผู้ทำพิธีล้าง “พระเจ้าข้า โปรดสอนเราให้อิสรภาพนาเหมือนกับที่ยอห์นสอนศิษย์ของเขาเถิด” (ลก 11:1) ดูเหมือนว่าพระเยซูเจ้าทรงตอบสนองบรรดาศิษย์มากกว่าที่พวกเขาขอร้องพระองค์เสียอีก เพราะพระองค์ไม่ทรงสอนเพียงแต่สิ่งที่พวกเขาควรอิสรภาพนาเท่านั้น แต่ทรงบอกพวกเขาให้รู้ว่าควรอิสรภาพนาอย่างไรและอะไรคือผลที่พวกเขาสามารถคาดหวังจากการอิสรภาพนาของพวกเขาอีกด้วย

พระเยซูเจ้าทรงบอกบรรดาศิษย์ว่า “เมื่อท่านทั้งหลายอิสรภาพนา จงพูดว่า” (ลก 11:2) จากนั้นจึงตามมาด้วยบทอิสรภาพนาที่เราเรียกว่า “บทข้าแต่พระบิดา” ถ้าเราฟังและสังเกตดีๆ เราจะพบว่าบทข้าแต่พระบิดาในพระวรสารวันนี้สั้นกว่าบทข้าแต่พระบิดาที่เราสวดเป็นประจำซึ่งมาจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมัทธิว เป็นเวลาหลายศตวรรษแล้วที่เราสวดบทอิสรภาพนานี้ไม่ว่าก่อนรับศีลมหาสนิทหรือเมื่อเราสวดสายประคำ เวลานี้ให้เราทำความเข้าใจความหมายของบทอิสรภาพนาที่พระเยซูเจ้าทรงสอนนี้สักนิดหนึ่ง

บทอิสรภาพนานี้เริ่มด้วยการเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา” เราไม่ได้เรียกหาพระองค์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า หรือเจ้านาย หรือผู้พิพากษา อีกทั้งเราไม่ได้เรียกพระองค์ว่า “พ่อเกิดแห่งชีวิต” หรือ “พระผู้สร้าง” แต่เราเรียกพระองค์ด้วยถ้อยคำที่เป็นส่วนตัวและแสดงถึงความใกล้ชิดมากกว่า อันที่จริงคำว่า “พระบิดา” ในภาษาอาราเมอิกใช้คำว่า “อับบา” ซึ่งแปลว่า “พ่อจ๋า” หรือ “เตี้ย” ซึ่งเป็นคำที่เด็กชาวยิวในสมัยนั้นนิยมเรียกบิดาของตน เมื่อเรามารวมกันและเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา” สะท้อนให้เห็นว่าเราทุกคนเป็นลูกของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ เราจึงเป็นพี่น้องกัน เป็นสมาชิกในครอบครัวเดียวกัน ถ้าเราไม่ยอมรับความจริงนี้ คงไม่มีความหมายอะไรที่เราจะอิสรภาพนาต่อพระเจ้าพร้อมกันว่า “ข้าแต่พระบิดา” (ลก 11:2) พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นบิดาของใครคนใดคนหนึ่ง แต่ของเราทุกคน

“พระนามพระองค์จึงเป็นที่สักการะ” (ลก 11:2) สำหรับชาวยิวแล้วชื่อเป็นมากกว่าคำเรียก แต่หมายถึงบุคคลที่ครบ เมื่อโมเสสพูดกับพระเจ้าในพุ่มไม้ที่กำลังลุกเป็นไฟ ท่านต้องการรู้จักชื่อของพระองค์เพื่อที่ท่านจะรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นใคร ดังนั้น ไม่ใช่เพียงแค่ชื่อของพระเจ้า แต่เป็นพระบุคคลทั้ง

ครบของพระองค์ที่เราต้องเคารพสักการะโดยทางคำพูดและวิถีทางในการดำเนินชีวิตของเรา ยิ่งกว่านั้น ความศกดิ์สิทธิ์และความน่าเคารพสักการะของพระองค์ต้องสะท้อนออกมาให้เห็นในชีวิตของเราด้วย

“พระอาณาจักรจงมาถึง” (ลก 11:2) อาณาจักรของพระเจ้าเป็นอาณาจักรแห่งความจริง ความรัก ความเห็นอกเห็นใจ ความยุติธรรม เสรีภาพ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และสันติสุข องค์ประกอบเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเราแต่ละคนมีส่วนร่วมในการสร้างด้วย ดังนั้น เราจึงไม่ควรเพียงแค່ขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าเท่านั้น แต่เราต้องตระหนักอยู่เสมอว่าเราแต่ละคนต้องมีส่วนรับผิดชอบในการทำ ให้พระอาณาจักรนี้เป็นจริงขึ้นมาในสังคมที่เรากำลังดำเนินชีวิตอยู่ด้วยการร่วมมือกับพระเจ้า

“โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายทุกวัน” (ลก 11:3) ในส่วนที่สองของบทข้าแต่พระบิดาเราอธิษฐานภาวนาเพื่อความต้องการส่วนตัวของเรา เราขอสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตในแต่ละวัน ซึ่งในเวลาเดียวกันเป็นการแสดงความไว้วางใจในความรักและการดูแลเอาใจใส่ของพระเจ้าด้วย เมื่อพระเจ้าทรงอยู่เคียงข้างเรา เราไม่มีความจำเป็นที่จะกังวลเกี่ยวกับอนาคต

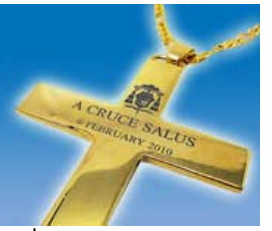
“โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย เหมือนข้าพเจ้าทั้งหลายให้อภัยแก่ผู้อื่น” (ลก 11:3-4) เราอธิษฐานภาวนาขอให้พระเจ้าประทานอภัยความผิดบาปทั้งหลายของเรา เพราะเราได้ให้อภัยแก่ผู้อื่นที่ได้กระทำผิดต่อเรา เรากำลังขอให้เรามีส่วนในพระเมตตาของพระองค์ ในความพร้อมที่จะให้อภัยของพระองค์ ไม่ใช่เพียงแค่เจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ดสิบหน แต่ตลอดไป

“โปรดช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายไม่ให้แพ้การประจัญ” (ลก 11:4) สุดท้ายเราขอพระเจ้าให้ทรงช่วยปกป้องเราจากการประจัญล่อลวงในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งอาจโหมกระหน่ำลงมายังเรา การประจัญซึ่งอาจจะทำให้เราแพ้และทรยศต่อการติดตามพระองค์และพระประสงค์ของพระองค์

พี่น้องที่รัก มาถึงตอนนี้บางคนอาจเกิดคำถามขึ้นในใจว่า เมื่อพระเจ้าทรงดูแลเอาใจใส่เรามากถึงเพียงนี้ มากกว่าบิดาทั้งหลายบนโลกนี้เสียด้วยซ้ำไป แล้วทำไมเรายังต้องวอนขอพระองค์อย่างไม่หยุดหย่อนเล่า? **“จงขอเถิด แล้วท่านจะได้รับ จงแสวงหาเถิด แล้วท่านจะพบ จงเคาะประตูเถิด แล้วเขาจะเปิดประตูรับท่าน เพราะคนที่ขอย่อมได้รับ คนที่แสวงหาย่อมพบ คนที่เคาะประตูย่อมมีผู้เปิดประตูให้”** (ลก 11:9-10) อันที่จริง เราวอนขอพระเจ้าไม่ใช่เพื่อเตือนความทรงจำของพระองค์เกี่ยวกับสิ่งที่เราต้องการ พระเยซูเจ้าเองทรงเคยสอนว่าเราไม่ควรพูดพร่ำเพรื่อเหมือนคนต่างศาสนา เราต้องเข้าใจว่าบ่อยครั้งพระเจ้าไม่ประทานสิ่งที่เราวอนขอ เพราะสิ่งที่เราวอนขอนั้นอาจไม่เหมาะสมในสายพระเนตรของพระองค์ หรืออาจไม่สอดคล้องกับแผนการและพระประสงค์ของพระองค์ พระเจ้าทรงรู้ดีกว่าเราว่าอะไรคือสิ่งจำเป็นสำหรับเรา จำไว้เสมอว่าเป้าหมายของการอธิษฐานภาวนาคือความเป็นหนึ่งเดียวกันของเรากับพระเจ้า อีกประการหนึ่ง การอธิษฐานภาวนาไม่ว่าส่วนตัวหรือในหมู่คณะจะมี

สังมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org

ความหมายมากขึ้นสำหรับเรา เมื่อเราตระหนักเหมือนเด็กเล็กๆ ว่าเรากำลังพูดกับพ่อของเรา ผู้ซึ่งรักและพร้อมที่จะรับฟังเราเสมอ เราควรอธิษฐานภาวนาด้วยคำพูดของเราเองบ่อยๆ และอย่าลืมวอนขอเพื่อความต้องการและความจำเป็นของคนอื่นด้วย และที่สำคัญเราต้องไม่ลืมที่จะขอบพระคุณพระเจ้าทุกครั้ง เมื่อเราได้รับสิ่งที่เราต้องการ **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**